

Hekken, steeds meer hekken

De afgelopen maanden werden die rond de Amsterdamse Waterleidingduinen met een kleine meter verhoogd! Hard nodig om de herten in het gareel te houden, is het steeds terugkerende argument. In dit geval mogen de herten niet naar buiten en als ze eenmaal buiten zijn komen ze er onmogelijk weer in. Trouwens al jaren bekruipt me het gevoel dat ik, als ik de Waterleidingduinen in ga, het terrein van een penitentiële inrichting betreed.

Hekken, bij mij in de buurt verschijnen er steeds meer. Niet alleen meer, ze worden ook hoger, strakker en steviger.

Wat een verschil met de hekken die er stonden en soms nog staan ter afscheiding van een stuk land. Die zijn meestal lager, rommeliger, vriendelijker. Zo'n soort hek scheidde een aantal jaren geleden ook de Waterleidingduinen af van de weg.

Voor mij staan dit soort hekken symbool voor een verontrustende ontwikkeling. De natuur is dáár, achter

het hek en wij zijn hier. De natuur lijkt iets anders dan wijzelf. We gaan de natuur in, vaak door een hek; we zijn natuurliefhebber of we malen er niet om; we vinden de natuur vaak lastig; we beleven haar eerder als onze vijand dan onze vriend. De natuur is regelmatig het kind van de rekening.

Om met natuurfilosoof Matthijs Schouten ^{*}) te spreken, als we onszelf steeds meer losmaken van de natuur, terwijl we er geheel afhankelijk van zijn, hebben we een groot probleem. We kunnen de waarde van de natuur niet alleen laten bepalen de mate waarin we haar kunnen benutten. Wist u trouwens dat een half lichtjaar verwijderd van de aarde de verschillen tussen ons leven en dat van korstmoss triviale zijn?

^{*}) Schouten deed zijn uitspraken in 'Hoe duur is de natuur', een aflevering van VPRO's Tegenlicht (19 November 2017).

Tekst: Annelies Boutellier

Toegangshek Pettermerduinen. Foto: Ronald van Wijk

